

om blev snakket ganske aabenlyst om den. Det laa kun daarligt for Jakobe at lægge Baand paa sine Følelser nu, da hun ikke længer skammede sig over dem. Hun gik omkring med en Fornemelse som En, der har født i Dølgemaal men pludselig tør bære sin Lykke frem for Alverden.

Per mærkede da ogsaa, at man i visse Krese var begyndt at beskæftige sig med hans Person. Naar han kom ind i en af Kafeerne ved Kongens Nytorv, hvor han nu udelukkende søgte, hændte det undertiden, at et Par af Gæsterne stak Hovederne sammen og gav sig til at hviske om ham. Rundtom i Selskabslivet vakte den mærkelige Forbindelse den største Opsigt. Der fortaltes allerede de eventyrligste Ting om den unge Lykke-ridder, som først havde arvet en rig Neergaard og nu havde „hugget sig“ den ene af Philip Salomons Millioner.

Ogsaa til Pers fordums Studiefæller paa den polytekniske Lærestalt naaede Forlovelsesrygtet. Her havde allerede „Falkens“ Artikel om ham og navnlig Bebudelsen af hans Kampskrift vakt en betydelig Forventning. Per havde hverken været saa ensom eller saa uforstaaet mellem Kammeraterne, som han selv havde troet. Ikke alene de urolige Hoveder, der ligesom han fandt Luften i Professor Sandrups Foredragssal for kvalm, men ogsaa alle Døgenigtene, der greb enhver Kritik af Skolen som en Undskyldning for deres Dovenskab, havde længe ventet, at han paa en eller anden opsigtsvækkende Maade skulde lade høre fra sig. Nu skabte hans begyndende Berømmelse ham til Gengæld en Række uforsonlige Fjender blandt de hæderlige Slidere, der hidtil havde betragtet ham med medlidende Ringeagt. Navnlig galdt dette en vis Marius Jørgensen, der